

חנה

- "מה נשמע"? - הייתי שואלת אותה
- "אוי שרה ליה מה נשמע, מה כבר
יכול להישמע שרק לא יהיה יותר
גרוע".

חנה זינגר
שעת קבורה
כ"ח תשרי תשנ"ד

חנה,

ויום אחד פגשה אותי בשמחה
"אודי כהן ביקשה אותי למרכולית
ואני כל כך שמחה שצריכים אותי
עדיין, אז תבואי יש תפוחי עץ
נהדרים".

לפעמים אתה חושב שאם לאיש שחי
בקיבוץ אין משפחה - אז הדור הצעיר
לא מכיר אותו.

ויום אחד נכנסתי אליה ב"ראש השנה"
וישבתי מולה וחשבתי - כל כך לבד.
איך אפשר?

אני לתומי פניתי הבוקר לכמה ילדים
וסיפרתי להם ש"חנה זינגר מתה".

אפשר. חנה ידעה את הלבד והכירה גם
את הצדדים האחרים שבו.

ולשמחתי המהולה שמעתי אותם אומרים:
"זאת האשה עם העגלה?"
"היא היתה חמודה נורא"
"תמיד אמרה לי שלום"
"מה, כבר? היא היתה די צעירה?"

חברה ותיקה אמרה לי היום "בחיים לא
היה לחנה כל כך מזל - לבדה היתה.

תהיתי. מה משך אותם אליה? -
ואולי השתיקה שלה.
ואולי המבט שלה - מהצד פנימה -
ואולי ההתעניינות שלה במה שקורה.

לפחות במוות. מזל גדול ככה
להסתלק".

אומרים שאישיותו של האדם מסומנת
ברגל שלו - וחנה הכירה את כולנו.
דרך כפות הרגליים - דרך תיקוני
הגרביים - ורק חנה - ידעה שזה דחוף
ואת זה אפשר לדחות - ורק חנה ירבה
בחדר צנוע כל כך והמון רהיטים
מסביב - ולא צעקה ולא דפקה על
השולחן.

זוכרים אותך לטוב חנה - גם
הצעירים. גם הילדים של אשדות.

בידידות
שרה ליה שרון.

ח = חיים
נ = נשמה
ה = אדני

חיים נתן לך השם; נשמה לקח אדני.

אבל חנה אתבה והעריכה את המקום
בדרך שלה. כל פעם שהיה כתוב משהו
על אשדות או על מישהו מאשדות -
היתה באה אלי ואמרת "קראת? - אבל
שכחו להוסיף שאת מפה" - היינו
צוחקות.

יהי זכרך ברוך.